

GORI SRCA

V J E R S K I T J E D N I K

GOD. III.

ZAGREB, 8. VELJACE 1948.

»Sada ostaje vjera, ufanje, ljubav, ovo troje, ali je najvrća među njima ljubav.«

Iz poslanice današnje sv. Mladić

BROJ 5

„KAKO BOG HOĆE!“

Neki je izletnik u tirolskim brdima mnogo dana promatrao jednu starčku, kako svaki dan prenosi na ledima teški teret stazom, koja se ne prestanano sad penjala na visoki brijeg nad spuštalama u duboku dolinu. Starica je, uza sav taj mučan posao, bila uvijek dobre volje, mirna i vesela. To mu je bilo čudno, da ona u tako teški i naporan život i to u visokim godinama može biti još tako dobro raspoložena. Jednoga je dana zapita, da mu kaže, što je to, što je čini takovom i krije u njezinim teškim životnim prilikama. Ona mu odgovorila: »Ja imadevnu kratku molitvicu, koju mi pomaže. On će na to: »Recite mi, koja je to molitvica? A ona mu odgovorila: »Ja mislim na našeg dрагoga Gospodina, kako je On nosio teški križ na Kalvariju i onda ne prestano ponavljam: »Kako Bog hoće. Ako na mene navali kakova bolest ili teški posao, kažem: »Kako Bog hoće! Je li ljepe ili ružne vrijeme, i opet velim: »Kako Bog hoće! A to me, vidite, dragi gospodine, čini zadovoljnom; kujući i Vi tako i Vama će to pomoći. Strana je još htio znati, otkale noj tu čarobnu lozinku, a ona odgovorila: »Gospodin župnik nam je to geslo kazao u propovijedi.«

Starica je bila vesela i zadovoljna. A što je ono, što nas uznenimaju? Što nas čini nezadovoljnjima i često nesretnima? Moramo priznati, da je to najčešće i jedini uzrok tomu to, što se mnogo toga dogadja protiv naše volje ili se nebrojeno puta dogada ono, što mi ne želimo i ne čemo. A zašto nam se to dogada? Samo zato, što mi naša volju ne čemo sjediniti s Voljom Božjom. Ujedinimo li našu volju s Voljom Božjom, onda ćemo uvijek govoriti: neka se dakle uvijek i u svaku vrijeme vrši sveta i pravedna Volja Božja na meni i sa mnom, jer ipak je uvijek najbolje ono, što Bog hoće i kako Bog hoće, pa makar sada mi i ne možemo to vidjeti.

Treba da znademo, da se: »ništa ne dogada bez Volje Svetogogca.« Ali On to dopušta, što se dogada, ili to Sam čini, veli sv. Augustin. A sv. Ciprijan kaže: »Ako hoćemo vječno živjeti, moramo vršiti Volju vječnoga Bogova. Jer: »Svjetl prolazi i požuda njegova, a tko čini volju Božju, ostaje do vijekaa (Iv. 2, 17).«

Zato se bacimo u narutje Božje, i sve, što nas zadesi ili nam se dogodi, primimo iz ruke Božje, jer to će nas umiriti, jačati i hrabriti, ako, da nam neće ni najpričutniji slučajevi i dogadjaji narušiti onaj mir, koji uživamo u Bogu i Volji Božjoj.

Tko tako radi, taj počinje samom sebi umirati i samo Bogu živjeti. A tko je sebi umro, taj više ne-

ma svoje volje, jer Bogu živi i hoće same ono, što je Bogu milo. Kao što je mrtvo tijelo neosjetljivo za sve, može ga nogama gaziti, na prijestolje postaviti, zlostavljati ili likovati, svejedno, tako i kršćanin, koji u svemu gleda Volju Božiju, tako je i on u svim dogodajima ravnodušan, sve je to njemu: tako Bog hoće. Niti ga hvala i bogatstvo ne na-

puhava, niti ga trpljenje i protibama ne ponistišta, on u svemu gleda puteve Božje. U nutrinji svoje duše, on je Bogu odan i u Volji Božjoj nalazi radost i veselje. Jedino ga žalosti ono, što se Bogu ne svida.

»Neka se vrši Volja Tvoja, kako ne buhu, tako i na zemlji (Mat. 6, 10), neka bude i naša životna ložinka!«

IZ LITURGIJSKOG ZIVOTA

Okružnica o Liturgiji

PRVI DIO:
Pojam, postanak i razvoj liturgije.

POJAM LITURGIJE

Prva je dužnost čovjeka upraviti Bogu sebe i svoj život. A to biva onda, kad priznaje Božje veličanstvo, pokriva ga se zakonima te mu iskazuje čast i poštovanje. To je dužan svaki pojedinač, ali i društvo, jer i on ovisi o Božjem auktoritetu. A baš čovjek je posebnim načinom dužan to, jer je mu je Stvoritelj dao vrhunarni život.

U Starom je Zavjetu Bog dao zakon, ali i točno propis je svete obrede do učinice, i sve je to strogo zapovijedao. Uredio je svećenički stalež, svetkovine, liturgično odijelo. Sve je to bila slika onoga bogoslužja, kojim će Veliki Svetac Novoga Zavjeta proslaviti nebeskog Oca. Ponajprije je sam Spasitelj veže žrtvovao: »Doflazm da izvršim Bože, veže žrtvovo. Ti je žrtvu dovršio krvatom žrtvom na križu.«

Donesen je u hram na prikazanje, ponovno dolazi kasnije u hram, da se moći i da uči narod. Četrdeset dana peti, dugo se moliti, pa i če neko. Uči na svojim saviotom i primjerom, kako da Božja slavimo. On pastir daje svome stadiju pravu nebesku branu i pokazuje put zakona, da ne bi ovce zašle s pravog puta.

Na Poslijednjoj večeri ustanjuje novozavjetnu žrtvu i nareduje, da se ona nastavi, a sutradan žrtvuje se na križu. Iz otvorenog poka na otajstvu način dolaze nam Sakramenti i sve blago milosti. U svim svojim djelima tačno jedino slava nebeskog Oca i naše spasenje i posvećenje. To cijelo bogostvo, koje je Isus naredio, prije no je učao na nebo, neće da ikada prestane. On ne ostavlja roda ljudskoga. On ga zagovara u nebu kod Oca. On mu pomaže po Crkvi svojoj. On je načoran u Euharistiji. On se u sv. Misi neprestano prikazuje za nas.

I Crkva ima istu zadatu kao i Spasitelj: učiti istinu, voditi ljudе u vječni život, Bogu prikazivati dostojno žrtvu i tako pomiriti ljudе i sjediniti ih s Bogom.

Stoga je Krist nazoran u svakom liturgijskom činu: kod sv. Mise, kod sv. Sakramenta i drugog bogoslužja. Liturgija sačinjava dakle čitavo javno bo-

goslužje mističnog Tijela Krstova, naime glave i udova.

POSTANAK LITURGIJE

Bilo je liturgijskih obreda u Crkvi odmah ispočetka. Kršćani su se sastajali na molitvu i žrtvu, na primanje svetih sakramenata, na duhovnu pouku i čitanje Sv. Pisma. Ti su se obredi dokako tijekom vremena mijenjali. I tako je nastalo onaj divni svet svih obreda za čitanje sv. Mise, dijeljenje sv. Sakramenta, za blagoslovine.

Bogoslužje mora biti izvanje i nutarje. Izvanje mora biti, jer to zahtijeva narav čovjeka, koji se sastoji iz duše i tijela.

A to bogoslužje nije samo za pojedince nego i za društvo. Stoga mora da je ono i izvanje.

Ipkak mora biti on u prvom redu unutarnje. Treba naime uvijek živjeti u Krstu, da se u njem, s njim i po njemu daje slava nebeskom Ocu.

U svakoj liturgiji moraju biti tva elementa spojena, inače je bogoslužje formalnost.

Ne možemo kako treba Boga slaviti, ako ga prije svega ne slavimo srcem i dušom i ako ne želimo dušu posvetiti. A za to je posvećenje uvelike prikladno bogoslužje, kako ga Crkva vrši združena s Glavom.

Milosti se dobivaju u sakramentima uvijek i sigurno, čim je obred valjano izvršen (ex opere operato), a blagoslovenu daju milost po molitvi Crkve i to, ako je vjernik dostojan (ex opere operantis).

Punko dake stoji i do pobodoštosti vjernika. Ne valju dakle samo uvelike cijeniti izvanju obred i izvanju pobodoštost (objektivnu) a onu nutarnju subjektivnu, osobnu zapovjedaljati.

Veliko se djelo Otkupljenja nastavlja u sv. Misi i Sakramentima: u bogoslužju. Tako nam se daju i phodovi Otkupljenja. Isus nam dake, možemo reći, danomče spasava po sv. Misiji i Sakramentima i pomiruje neprestane a nebeskim Ocem i Bogu posvećuju.

Sami ti obredi čine naše duše dionicom života Krstova. Ali iz foga ne slijedi, da se sva pobožnost sastoji u otajstvu Mističnog Tijela Krstova, a da se ne uzme nikakav obzir na druge, privatne pobožnosti, koje nisu strogo liturgičke.

Iz korizme ne poslanice preuzvišenog biskupa Akšamovića

Preuzvišeni Msgr. Dr. Antun Akšamović, biskup i apostolski administrador dakovackog biskupije, izdao je korizmenu poslanicu pod naslovom: »Mi ljubimo Boga, jer nas je On najprije ljubio. (Iv. 4, 19). U poslanici Preuzvišeni govoriti o apostoličkoj Katoličkoj crkvi uopće, posebno pak o apostolsatu svjetovnjaka. Apostolat svjetovnjaka. Preuzvišeni svrstava u četiri obliku: apostolički vjere, apostolički milosrđi, apostolički

Sluga božji
O. Leopold Mandić

Rodio se kao dvanaestu dijete Petra Mandića i Dragice r. Carević 12. V. 1866. u Hercegovačkoj i isti dan kršten u Uđinama. Svećenik je položio u Padovi 20. X. 1888., a za svećenika je bio za reden 20. IX. 1890. u Mletcima u crkvi Gospe od zdravlja. Prošao je kroz više samostana, dok konacno g. 1906. došao u Padovu, gde je ostao sve do smrti. Cijelog života bila mu je živa čelja, da u rodnom kraju radi na crkvenom radu, bio je bili našionaran, apostolom crkvenoga jedinstva. Ali je Provodnost Božja htjela, da on pridonese tome urušenom cilju samo svojom molitvom i životom, a svoj život da žrtvuje spasavanju bezbožnih duša, kao ispoštujući daleko od dozivine, »tudoj zemlji. On je bio uvijek zatvoren u ispođivalnicu. Ispođivalac je dnevno po 10 sati i više. Danica je to služba: u ime Boga opravljati grijehu, hlijediti duše i voditi ih Božju. To je bilo od najdirljivih izraza beskrainje milosrdne ljubavi našega plemenitača Svetišnjak i Oktupeljati. On katkada u svojoj neograničenoj dobroti salje kojegu izvanrednog službenika ovoga uživinskog sakramenta, da tako jače zasija njegovu milosrđe. Takvi su bili sv. Rajmund Pennafort, sveti župnik Ivan iz Arsa, sveti Josip Cafasso.

A takav je bio i naš zemljak o. Leopold. On je izvanredno privlačio duše. Dosta je bilo, da ga jeo kdo vido, da jeo njegovo ime, i već ga je nesto gonilo, da njemu otkrije svoju izranjenu dušu. Njegova je ispođivalnica bila uvijek opseđana od naroda svuda, kuda je prolazio. U Padovi se to događalo gotovo kroz 40 godina u izvanrednom opsegu. Sate i sate stajali su ljudi pred njegovom ispođivalnicom, da dodu na red. K nej su hrili stromači i priprosti, svećuljani profesori i studenti, seljaci i radnici, obrtnici i trgovci, svećenici i redovnici, pače i biskupi. A čime je on tako očaravao duše? Tačno, bio je vrlo malena stasa nešljep, uvijek bolesnat na željcu, imao je pogrešku na nogama, tako da često nije mogao ni izreći svoje misli. Ali njegova živahne oči pokazivala veličinu duha, koji je stanovao u tom neuglednom tijelu. A taj je duh bio Duh Sveti, koji je nadario oca Leopolda slijem modrosti, i kao mlijoravnog ispođivalnika, i kao po-uzdanoga savjetnika duša, nešcrpljivo dobrobiti prema svima, osobito prema mlađem, prema žaslonima, prema bolesnima, prema patinici, dironu utjehu, koje svijet ne može dati, darom prodiranja u savijest, darom proroštva i darom čudežnosti. Premilostivo je bio često putu čudesnim načinom uslišao ponizne molbe svojega vjernoga služe. Sebi na slavu, a na spasenje svojih ljubljenih.

O Leopold slijao je stvin kršćanskim krepstvima u visokom stupnju, a osobito ponosnošću. Njegovo je nježno štovanje Presvetu Djevici Mariju. Veoma mu je bio drag z. z. »Uzročio naše radost! Nazivao je ga »Blazena Gospodarica, Uživljena Gospodarica». Ona je bila sve nježnog pouzdanja, sva nježnoga jakost, sva nježnoga ljubavi, sva nježnoga radost. Zadnje su mu bile one dneve riječi svećenika Bernarda: »O blaga, o mila, o slatka Djevice Marijo!« Pod konac je živila bolovao od neke tzvraline (stumor) u jednjaku, zbog čega nije mogao primati hranu, bez strašnih grejeva. Umro je u Padovi 30. srpnja 1942. u 7 sati u jutro. Sa svih strana čuo se samo jedan glas: »Umro je svećac! Njegov je grob postao mjestom hodočašća kao grobovi svetaca. Sveti Otar Pio XII. dozvolio je 16. I. 1946. da se započne postupak za proglašenje blaženim našeg oca Leopolda. Neka ga nježnoga Uživljena Gospodarica što prije uzdigne na čast oltara!

LURDSKA UKAZANJA

Bilo je 1858. godine 11. veljače pošla je kći milnara Subiru, da na obali rijeke Gave kod grada Lurda i pećine Masabjelske nakupila nešto drva, kako bi se siromašna obitelj naložila kamin, ogrijala se i ugrijala nešto oskudne hrane za ručak. U jednoj udubini zasutio je šipkov grm, a nad grmom ugledala je Bernardicu mladu prikazu kao djevojčice u starosti između šesnaest i osamnaest godina. Prikaza je bila obučena u bijelu haljinu, s prebačenim bijelim plaštem preko ramena, a opasana plavim posojom oko bočova. Milo se nasmišljao Bernardicu. Načinila je znak Križa nukajući Bernardicu, da to isto učini. Zatim je uzelu među prste krunicu, koja joj je visjela na ruci i prebirala njezinu zrcnicu pozivajući u Bernardicu, da s njom moli. Bernardica je to sve činila. Prikaza je bila tako mila, da je Bernardica čeznula za tim, da i drugi dan u isto vrijeme pone da ono isto mjesto i opet vidi štu Pojavu.

No čedino, i dobro uzgojeno dijete uže drugi dan u župnoj crkvi blagoslovene vode bojeći se, da to ne bi bila varka nečista duha. I kad je drugi dan stigla na isto mjesto i Prikaza se opet pokazala, poškropio je Bernardicu blagoslovom vodom, koju je sa sobom ponijela u jednoj bočici. Prikaza se na to samo nasmišljala. Kad se i treći dan ukazala Bernardicu, pozove ju, neka kroz osamnaest dana dolazi pred spilju i druge sa sobom povede.

Od onoga je dana češće Bernardicu onamo polazila i nikakva je sila nije mogla od toga odvratiti. Prikaza je s njom govorila svaku putu. Molila s njom krušcu. Govorila joj, da moliti za grijesnike, poljubi zemlju i čini pokoru. Zatim joj naloži, neka kaže svećenicima, da ovdje sagrade crkvu i vode ovamo narod u procesijama. Još joj reče, da na naznačenom mjestu prstom izdube jamicu, iz koje će proteći voda, neka se napije te vode i tom vodom neka se opere i otare. No Bernardica se nije svime time zadovoljila, nego je neprstano molila Prikazu, da joj kaže svoje ime. Napokon 25. ožujka na Blagovijest Prikaza usliša molbe Bernardićine i sklopi ruke na prsim i odi podigne prema nebnu, te reče: Ja sam Bezgrejšno Žačeće.

Zadnje je ukazanje bilo 16. srpnja iste godine. Poslije toga se Bernardica povukla. Polazila školu kod đeša, kćeri Božje ljubavi i konično otišla u njihov samostan u Neveru, gdje i danas počiva njezino neraspadijivo i gipko tijelo u crkvi tih časnih sestara.

Crkva vodenog Duhom Svetim na temelju čudesnih ozdravljenja znanstveno zajamčenih uvela je na 11. veljače svake godine blagdan: Ukažanje bl. Dj. Marije bezgrejšne Đačice. Uvela je na dan taj takovu sv. Misi i časovos, kogu mole svećenici. A papa Piju XI. proglašio je Bernardicu 13. lipnja 1925. blaženom, a 8. prosinca 1933. svetom prigodom sedmdesetpete godišnjice lurdskih ukazanja.

Ove se godine slavi devedeseta godišnjica lurdskih ukazanja. U tih devedeset godinu posjetilo je Lurd nekoliko milijuna ljudi i to vjernika, inovjerača i nevjernika, učenih i neuključenih. Svi su imali priliku, da se osvijedoče o istinitosti lurdskih ukazanja i lurdskih čudesima.

APOLOGETSKI KUTIĆ

Kardinal Lienart o odnosu vjere i znanosti

Kardinal Lienart iz grada Lille-a u Francuskoj pozabario se nedavno odnosom vjere prema znanosti i obratno. Taj odnos postaje sve važniji, jer znanost u zadnjim stoljećima postizava velike uspjehe na svome području u traženju istine. To načinako kaže da smeta, i veliki kršćani kaže da od toga strahu. Međutim u tom odnosu vjere i znanosti nema nikakvih smetnji, a pozovato je razloga bilo kakvom strahu. Kardinal Lienart lijepe zaključuje svoje razlaganje o tome predmetu:

»Ako sve uzmemu u obzir, vjera i znanost se služu na uvjet, da ih dobro međusobno razlikujemo i da od svake zahtijevamo da se bavi onim, što spada u njeno područje. Zahvaljujući za potpunim slaganju, prema kojemu bi trebalo pronalaziti biblijskim knjigama činjenice, koje bi odgovarale znanstvenim otkrićima bio je kriv u tome, što nije vodio računa, da se tu radi o dva raz-

ličita područja, od kojih svaki ima svoje postupke. Ali razlikovati ne znači potpuno rastaviti. Kršćanin se želi ni propozireti ni rastaviti ni dovesti u sukob ovu dva puta spoznaje. Kršćanin smatra, da raz svaki od to dva puta, na svoj način, vodi k jednoj istoj istini. Oba se puta tako lijepe podudaraju, te uspije, koji su postignuti na jednom području, donose plesno podsećanje i za drugo područje. Pouzdanje kršćanina u riječ Božiju, da bi shvatila i one spojne koje nadilaze njegov razum, ne umanjuje nijedno njegovo pouzdanje u ludicim razum, koji je također dar Božji, jer po tome razumu čovjek otkriva stvari ovoga svijeta, a po filozofiju začetnika svih stvari. Kršćanin, način, rado prava shvaćanje, po kojem može vježbiti svu duh da stupi na ova puta, koji vode sve potpunim istraživanjem istine, jer je uverjen, da između tva dva puta postoji duboki sklad.«

Molitva umjetnika

Svake godine, u crkvi Saint-Germain (Sen Zermen) u Parizu obnavlja se na Pepešnicu drijivi obred, kad se pepele i umjetnički.

Za vrijeme ovog obreda moliti se za lijepo zajedničku molitvu za one, koji će u toj godini umrijeti. Zamisao za to umjetnički duguju humorističnom slikaru Willietu. Spomenuti je umjetnik sastavio tu molitvu ovakvo: »Ovi, koji Te, Gospode, pozdravljaju prie svoje smrti, to su oni, koje si Ti stvorio na svoju sliku i priliku, da bi stvarali u umjetnosti. To su oni, koji su razma-

trali o Tvojem djelu, te oni, koji iskazuju počast ljepoti, koju otkrivaju u njemu. To su *vedrosavni* duhovi, koji nisu novac. To su oni, koji teže, da budu u Tvojoj slavi uz Tvoju desnicu Ovi, Te, Gospode, pozdravljaju, prie nego li umru. Mi smo umjetnici, u bolništu punom tame, u svjetlu oružja, koje si nam dao, pred mnoštvo, ko ne nema očiju ni ušiju, neso koje smo imata, da na nas podigne hajku, koja podlegnemo... bez milosrda! — Mi Te pozdravljamo, Goepode, prie naše smrti!«

PODLISTAK

Čudotvorni Wang Hing

(KINESKA PRICA)

Wang Hing bijaše sin ugledne i imućne kineske obitelji. Već od malih dana zanimao se živo za razne čudesne stvari, koje su sveti muzevi i pustinjaci pravili, pa je marljivo proučavao sve podatke, do kojih je mogao doći: o naptiku dugovještnosti, o tajni besmrtnosti, o rečenicama, koljima se zaklinju duhovi i sablasti, i o čarobnim amuljama. Ali budući da je on sva svoje znanje crcao teži iz knjiga, a učitelja nije nikada imao, sav njezin grad u trud nije urođio nikakvim podhom.

Bio se već i oženio, kad mu neki prijatelj snopci, da nedaleko njihova grada, u planini obrasio gustim šumama, živi jedan takav pustinjak-čudotvorac.

Wang se smjesta spremi na put. Uzalud ga je njegova žena odvraćala od tog nauma, on upri putnu košaru na leđa i zade sasvim sam u sunu.

Vile je dana luta i konačno jedne večeri, kad se spuštao sutor, ugledao kroz stoljetno drveće neku daščaru na vrhu brda. Pohuri se onamo, bježi te stan pustinjaka-čudotvorca.

U trijemu, natkriljonom granama starog cedrava stabla, neki čovjek sjedaje: kosa mu je padala do rame, a nadnaravni staj titrao je oko njega.

»Učiteljuje, izusti Wang držaću, ja sam došao do vas da vas zamolim: poučite mi u svojoj uzvišenoj nauči!

Pustinjak podiže ruke, omjeri mo-

litejl i odgovori napokon: »Vi niste

dorasti izdržavanju kušnje!«

Teško pogoden ovim rječima Wang stade dokazati protivno i braniti svoju sposobnost. Ali u taj čas naldo pustinjaku učenici na povratku s dnevne radnje Oui se sabrane pod stolom, pa Wang ušuti i naprosto se priključi njihovoj skupini. Kad su oni bili njiče, da pozdrave učitelja, kleko je i on, kad su se oni povukli i spavalište pustinjaka stana, ušao je i on za njima. Nitko mu nije ništa branio.

U prvu zoru sv. ustanode, a pustinjak luti u ruke Wangu tešku sjekiru i reče mu: »Slijedite ostale i hajte sjeći drva u šumi!«

I tako je Wang proživio mjesec dana ustanjući u zoru i sjekući drva u šumi, otkuda se tek nakan zalaza sunca vratio u pustinjaku skroviste. Kako nikada u svom životu ne bilješio nijkavu slatu, taj ga je posao drvojevište jako umarao. Na rukama i nogama iskočile mu žuljevi krunpići, a čahura svilene bube. Bio je sit tuga, ali se ne usudio reći pobjeđen.

Kad se jedne večeri vratio među prvima, primijeti, da učitelj nije sam u trijemu: dva stranca razgovaraju s njime, držeći šolje čaju u ruci. Već je bio gotovo zanočilo, ali svjetljive luke ne bijahu dočesne. Najednoot Wang vide, kako pustinjak uzima sa stola list papira i reže iz njega krug veličine ogledala. Zatim starac ustade u priljeplji krug na zid, a ono se papir prometnu smješta u sjajan mjesec.

Učenici sabrani pod stolom udaraju bježi od straha, ali ih jedan od stranaca zadrži: »Ostajte, reče, »radost tako!«

Pa uzmite pehar vina i stola i mahne im, da pristupe i našiju se čače.

Wang se u čudu pitao, kako će jedan jedini pehar vina biti dovoljan sedmorici ljudi, a učenici pomisliše isto i stadoše se gurati, tko će prvi pružiti svoju čaču.

All što su viši te pehara točili, pehar sve punjili!

Tada drugi gost reče pustinjaku: »Vi nam dadećete mjesec, da imamo sjajetu, a noš prijatelj priskrbio nam vino, da piemo u miru. Treći gost reče: »Hoćeš li, da vas ja odvedem u palatu mjeseca?«

Na to stranicu i pustinjak ustanode. Učenici vidješe, kako oni postaju sve manji, da zatim uđu jedan za drugim u mjesec, gde se jasno razbaralo, kako opet sjede za stolom kao prije. Zatim mjesec najednom poblijedi,

BUDITE SAVRŠENI

Biće kršćanski savršenost sastoji se u ljubavi. Sv. Tomi Akvinski uči: »Svaka je stvar toliko zavreća, koliko postizava svoj vlastiti cilj... A ljubav je ona, koja nas veže s Bogom, i to je najviši cilj ljudske duše. Jer »ko ostaje u ljubavi, ostaje u Bogu i Bog u njemu» (I. Iv. 4, 16). I stoga je savršenost kršćanskog života poglavito mjeri po ljubavi. S tim se slaze, ono što je davno prije kazao sv. Augustin: »Početno ljubav je početna savršenost, kad ljubav uznapredjuje, napred je svršena savršenost, t. j. sasvjetnost. Tako govore : svi učitelji duhovnog života.«

2. To možemo dokazati i iz Sv. Pavla kafe (I. 13, 13): »Sada ostaju tri (kreposti): vjera, ljubav i ljubava, a načjeva je medju njima ljubava. To znači, da je u ljubavi bitnost kršćanske savršenosti. Isti apostol kafe dalje (Kol. 3, 14): »Iznad svega loga je ljubava, koja je vjeza savršenstva.« Tko ljubi, bližnje, ispunio je zakon. (Rim 13, 8.) Spasitelj zove ljubav prema Bogu »glavnom i prwom zapovijedi«, a ljubav prema bližnjemu je onoz »sredstava«. Onda se razazire da savršenost sastoji bitno u ljubavi, a jer je ljubav zapovijedima, zapovijedena je savršenost.

3. Kad je sv. Franjo asistirao na brdu Alveri imao vidjene, da od raspeta serafima primio rano raspetađa Isusa, nije razumio, zašto se seraf uklazi u stanju patnje. Na to je dobio duboko rasvjetljenje, da naša ljubav više slikeći s Kristom, nego raspjeće na krstu. A seraf je simbol ljubavi — Sv. Igacije je ispočetka mislio, da se savršenost sastoji u telenskom mrtvju, pa se zato mnogo nudio. No kasnije je uvidio, da je potrebljene subžijati obolosi u seljeljublje. Napokon je upoznao savršenu ljubav kao bitno svojstvo kršćanske savršenosti, pa ju je obradio u svjetlu. »Duhovnim vježbama.«

Nastade mirak. Učenici, koji su u nijemu čudu promatravali čitav taj prizor, pohitile su po svjetiljku. Kad je njihov slijep obasiao trijem pustinjaka, koji je bio sam, sjedjeći na svom običnom sjedalu, a do njega ležali su na stolu ostaci slatkiša. Last papira velik kao ogledalo bio je prilijepljenu na stijenu. »Jeste li se dovoljno napili?« upita on učenike. Pa ne posvetiši ni jedne riječi onome, što se maločas dogodilo, dometne: »Idite odmah na počinak, da budeš svjež za sutrašnji posao!«

Wang se silno začudio onome, što je video, pa nije više žalio truda, da papače je podvostručenim mramor radnici. Ali teško mu je bilo i nadalje, a da bi stao naucio od starca, o tome nije bilo ni govor. Jednoga dana, kad su ga žučevi boljeli doj više nego obično, on se odvraži da ode ka učitelju prije, da budeš svjež za sutrašnji posao!«

»Vaš učitelj, koga vidite pred sobom, došao je iz velike daljnje, da sluša vaše pouke. Tri sam puna mjeseca ovdje, a samo siječanj drva od zore do mračka. Kad svoje kuće nisam bio navikao tako napornom poslu!«

»Ja sam već rečao, da neće izdržati, odgovorio pustinjak smiješće se.«

»Možete otći sjutra ujutru, ako hoćete!«

»No kad sam već toliko vremena ovdje, ne biste li me mogli naučiti barem kakvu malu maju, da nisam baš sasvim badava dolazio ovamo?«

Tek što je Izgorioye to riječi, Wang je u najradije povukao načar, da je rogođa, jer je ojetio, kako su bile neće slijepi i kako su ga pribala kao čovjeka, koji nije došao tražiti svetost nego neobične moći, koje svjetli ljudi posjeduju, zatim poslijedicu svojeg duševnog savršenstva, dok je njemu to bila svrha, da se istakne među ljudima.

Ali pustinjak se ne naučiti. Smiješće se jednak, odgovorio:

»Pristajam, ispuštiti cu vam želju. Recite mi, što biste htjeli znati.«

»Primitjelo sam, ako se ne varam, da se mi možete po mlijot volji kretati u svim smjerovima, a da vas zidovi ne zadržavaju kao obične smrtnike. Radite bili i ja to nudio, objasni Wang. «Samo to kličkne pustinjak, uvijek se smiješkom. »Dat cu vam lozinku, koja te omogućavaše

Život i Crkva

NEDJELJA PEDESETNICA

8. IL. 1948.

U uvodnim razinama zove svećenik Gospodina, da mi bude zaštitnik u nevolji, te sve svoje pouzdanje stavlja u Nj: »Budi mi, Bože, zaštitnik i kruša utocišta, da me spasiš. Jer si Ti jakost moja i utocište moje, radi imena svoga vodis i u brani me. U Tebe se, Gospodine, uzdam, o da ne budem postidni do vijeća, po pravdi svojog izbavi me.«

U molitvi molli svećenik Gospodina, da nas usisti, odrijeti od grješnih okova i čistim od svih protivljenja.

U Poslanici (I. Kor. 13, 1-23) tumači sv. Pavao, što je ljubav. Ljubav je najveća krepost, ona nas sjedinjuje s Bogom i veže nas u prijateljstvo i mir s ljudima. Kad bih jezike „judeške i anđeoske“ govorio... i kad bih imao dar prorokača i takvom vjeru, da bih gore prenještio, kad bi razdijelio sve imanja svoje, i kada bih predao tijelo svoje, da se sažeće, a ljubavi ne bilo imao, niti da ne bilo bi i nista mi ne bi koristilo, Ljubav je strpljiva, dobrovjetna; Ljubav ne zavidi, ne radi nepravde, ne oholi se; nije častolepna, ne traži svoje, ne strdi se, ne misli zlo, ne raduje se nepravdi, raduje se istini. Sve podnosi, sve vjeruje, svemu se nuda, sve trpi... Šada ostaje vjera, ufanje i ljubav, ali najveća je mudić njima ljubav.«

Ovu ljubav prema Bogu i bliznjemu treba da svil postignemo i usvojimo, pa čemo blaženje dobiti na zemlji.

U sv. Evandeliu (Luka 18, 31-43) čita svećenik odolomak, u kome Isus prorice svoju skoru muku, smrt i uskršnjuće: »Evo idemo u Jeruzalem i sve će se izvršiti, što su proroci pisali za Sina Čovjekog; predat će ga neznačajima, narugat će mu se, bjelevat će ga, popluvit će ga, i ubit će ga. Treći će dan uskršnjuće. Između je dalačica, una-prijed znao, i Isao je ujvajao i dragovoljno u smrt za nas... Sv. Evandeliu daju pripovjeda o ozdravljenju siljepca kruni putu.«

Kazao mu je neku čarobnu rečenicu. Wang je ponovl.

Pustinjak mu naloži, da je nekoliko puta optuže, dok je nije čisto upamato, a onda ga povede prej vrtni zid. »Sad hajdeti skroz!« zapovjedi.

All Wang stajaše licem prema zidu, ne mičući se s mesta.

»No hajte!«

Wang se zaleti, ali pred zidom stade kuo ukopan.

»Ne boje se, prgnite glavu i našrite na zid!«

Tada Wang uzmakne nekoliko koraka, zaleti se i — prode kroz zid tako lako kada ga nije ni bilo.

Sav u čudu, što se našao na drugoj strani, zaleti se u protivnom smjeru, stigne sretno natrag kroz stijenu do pustinjača i zahvali mu bujicom riječi.

Ali starac ga opomene:

»Pazite da živate bez grejha, kad kuci dodešte! Inaće čarobna izreka neće imati učinku!«

Zatim mu pustinjak pokaže put za povratku kući.

Wangova je žena upravo stajala u vrtu pred kućnim vratima, kad se on poljavo na ulazu. Silno se obrovala, što ga opet vidi, i zapita ga, kako se moglo i očekivati, što je sve video i radio u čumi.

Wangu nije bilo ni na kraj pameti da prica, kako je samo sjekao drva, već se pobavili, da je stekao povjerenje pustinjaka čudotvorca, koji ga je po red mnogih drugih čarolija naučio i tu, kako se prolazi kroz zidove.

Budući da ona nije povjerovala njevinu riječju, on je htjede smješta uveriti o istinitosti svoje pripovijesti.

Uzmakne nekoliko koraka, sagne glavu, izgovori svoju lozinku, pa se iz sve snage zatrži prema kamenom zidu, kojim je vrt bio ograđen, i — trezne glavom o zid, da je pušnko kao grom, a on se onesvješten našao u travi...

Zena mu je morala priskočiti u pomoc, da ga uspravi na noge: na čelu mu je iskočila krviga velika kao kočje jaje.

»Prokleti pustinjak!« škrpa je zubima Wang.

Jer nije ni toliko bio napredovao u kreposti, da bi spoznao, kako je sa grješiš lažni i hvatajući se ženi, unatoč opomene starog mudrača.

LITURGIJSKI KALENDAR

NEDJELJA, 8. VELJACE

Pedesetnica. — Sv. Ivan Mataki = 8. IL. 1213. (u Madridu). Kad nje-gove prve sv. Mise ukazao mu se andeo u ajmanom bijelom odijetu s križem crvene i plave boje na prsimu i lepruzlo svoje ruke preko dvojice robova. Po tom je upoznao Božju volju, da osmije red (Trinitaraca) za otok robova. Uprijeh je ovoga rida bio izvanredan, jer je ovaj red izbavio oko 900.000 kršćanskih robova.

POBEDNIČKA, 9. VELJACE

Sv. Ciril Aleksandrijski, biskup i crkveni učitelj (+ 27. VI. 444.). Jedan od najvećih grčkih crkvenih otaca, od Prvidnosti izabran prvorobac protiv Nestorijeva krijevstva, koji je učio, da je Krist bio samo Čovjek. Najveća mu je zasluga, što je smrtno vodo crkveni sabor u Efuzu (g. 431.), kao zaustupnik popa Celestina. Na tom je saboru cve-dno utvrđeno, da je u Kristu samu jednu osobu, i to božansku, i zato je Preseveta djevice Bogica. Sina Božeg, a do-slovno tomu ona je u pravom smislu Majka Božja (theotokos). — Sv. Apolinacija, djevice i mučenica (+250.). Mučenica u Aleksandriji za cara Decija. Izbjegla joj ave zube, a zatim doveli do lo-made prijeđeti joj se, da će je živu ba-catu na lomaču, ako ne pogredi Krista. Apolonija se čakom molla, a zatim se iznenadila istrgne iz ruku krvnika i bacu se u živu lomaču. Ogran Duh Svetoga, koj je u njoj gorio, bio je u nju sna-žniji od lomočina ognja. Ona se staje kaže zaštitnica od zubobolje. —

UTORAK, 10. VELJACE

Sv. Skotskača, djevice (+521.), sestra blizancava sv. Benedikta. Papa sv. Grgur Vel. pripovijeda, da je ona jednom u godini posjeđivala svoga brata, koji je sagradio samostan na brdu Monte Cassino. Ona je bila snigradila samostan ispod brda. Kad je osjetila, da će umrijeti, opet ga je pojesti. Orje je slao k njoj na jedan humak u pratinji redovnika. Cilj i dan su razgovarali o Bogu. Pod večer je on htio otići, po obi-

čaju, ali kad se ona pomoli Bogu, imenada nastana silna oluja, i onda su razgovarali o Bogu i molili sve do jutra. Nakon tri dana vidje sv. Benedictus dušu svoje sestre, kako se u sliči goluba pje-nje na nebou. Odmah pođa redovnika po njezino tijelo te ga položi u svoj grob, koji je za sebe već pripravio.

SRIJEDA, 11. VELJACE

— Uzakazane Majke Božje u Lurd. Danas je 90. godišnjica od prvog ukučanja 11. II. 1858. Na obali svete Gave blizu Lurda ukazala se Presveta Djevica 18 puta srošnjačno i po-božno djevojčice — sv. Bernardicu. Danas je Lurd najveće proštenje na svijetu. Do danas je ozdravio u Lurdju oko 20.000 bolesnika, od raka, sušice, truljenja kostiju, kolera, bolesti hrpe-te, gluhote, sljepeće, padavice i t. d. Za ustanovaljene bolesti i čudesno ozdravljene podignuti su orđe savremeni uredi sa svim mogućim medicinskim strojevima (aparatinima), da bude Lrd-kuća za varka.

ETVRTAK, 12. VELJACE

Sv. sedam osnivača reda slugu Bl. Dj. M. (servit). God. 1233. u Firenci molio se u društvu sedam plemića. Svakom od njih ukazala se Presveta djevica. Nakon toga počeli su živjeti u srošnjaču, u pokori, i razmatranju sedam žalosti Majke Božje. Žalosna Majka Božja jasno nam pokazuje veliki zakon kršćanstva: što je tko bliži Spasitelju, to je bliži i Njegovu Krizu. Blažena Djevica Mi je stalnja najbliža, zato je i postala Kraljicom mučenika. Kostoti svetaca počivaju u jednom ljetu na brdu Monte Sennario.

PETAK, 13. VELJACE

Sv. Faustika i Mavra, mučenice. Mučenice za cara Decija, najprije libane, a onda u Španjolsku odružljene glave. — SUBOTA, 14. VELJACE

Sv. Valentini, svećnik i mučenik (+269. u Rimu). Bio je batinjan, a zatim se osjećenoje glava. Odlikova se velikom mudrosti i ljubavlju prema bližnjima: mnogi je čudom izlijeli.

BIBLIJSKA LIKA

HENOC

Pretpotpuni patrijarha

U I. Knjizi Mojsijevog spominju se medu pretpotpunim patrijarima dvojica pod imenom Henoh. Jeden je bio sin Kalinov, po kom je nazvan prvi grad, osnovan po Kalinovom potomstvima. O ovom Henohu ne kazuje nam dalje. Sv. Pismo nista više. Drugi je bio potomak Enosa, sina Strova, što se rodio Adama mjesto nevino ubijenog Abela. Za Enosa ističe Sv. Pismo, da se odlikovalo time, što je počeo prizivati име Gospodnje. Od Enosa poteo je Kainan, od Kainana Malahel od ovoga Jared, a od Jareda Henoh, otac Matuzana, djeđa Nolna.

Henoh je dakle sedmi i nizu pretpotpunih patrijarha. O njemu kaže Sv. Pismo (I. Mojs. 5. 24), da je za svog života od 365 godina na zemlji »hodao s Bogom, a nakon toga se više nije pojavio, jer ga je Bog uznesao«. U grčkog prijevodu prevedeno je da je ovaj mjesto »hodao je s Bogom« riječima: »I svjido se Bogu, što znači, da je za svog zemaljskog života nastojao točno vršiti volju Božiju, i time je davao uzravni primjer svomu suvremenicima u krepnom životu.

Što se pak kaže, da se više nije pojavio, jer ga je Bog uznesao, znači, da taj pretpotpuni patrijaršija nije umro, nego ga je Bog uzeo preno. Iz ove zemlje na neko drugo mjesto je umro, ali, slično, kao što je iz Sv. Pisma poznato za proroka Iliju, kojeg je Bog bez smrti preno na ogromni kolima i konjima nekamo u svemirsku visinu (IV. Kralj. 2, 1-11).

O Henohovu uzmescunu govori se u Sv. Pismu St. Zavjeta još u knjizi Crkvenik (44, 16 i 49. 16), gdje se kaže: »Henoh se svjido Bogu i prenesen bi u raj, da navješta narodima pokoru. Nitko se na zemlji nije rođao takav kao Henoh; on bi naime uzmessen sa zemlje.«

U Novom Zavjetu govori o Henohovu uzmescunu sv. Pavao apostol u poslanci Hebrejima (11, 5): »Vjerom bi Henoh prenesen, da ne vidi smrti, i ne nadre se, jer ga Bog premjesti; jer prije nego ga premjesti, dobi svjedo-čanstvo, da je ugodio Bogu.« Napokon

u poslanici apostola Jude Tadeja kaže se za Henohu, da je prckovao o krijevici, koji pretvaraju milost Božiju na našeg u raspuštenost i održi se jedinjava Gosnodara i Gospodina na-že Isusa Krista... Ali za sve pro-rovaka Henoh, sedmi od Adama, go-voreći: »Gde, dove Gospodin s liscu-ma svojih svetih, da učini sud na-svima, i kazni sve nevjernike za njivo-nu navjera djebla, koje je nevjerni grješnici govorile protiv njega.« (Juda 4-15).

U ovim je riječima, po mišljenju Klementa Aleksandrijskog, Tertuljiana, Austinu i Jeronimu apostolu Juda Tadeju iznio vjeru židovske predaje o ponovnom dolasku Henohu na ovaj svijet prije sudnog dana, da propovidi pokoriti tadijanu, parašatima, što se može razabrati iz knjige Crkvenice (44, 16). U vezi s timu tuncate katolicki egzegoci i odlomak iz knjige Otkrivenja (11, 3-12), gdje se govori o tom, da će prije sudnoga dana biti opet poslan na zemlju dvojica svjedoka, koji će prorokovati tisuću djevica i ždeset dana, obučeni u kostrijet, — da se pod dolaskom tih dvojica svjedoka razumijevaju Henoh i Ilija.

Henoh je pravotljivo posljednji nevjernica, da im pravi posljednju priliku za obratnje, a III. propovijedat će ostaci židovskog naroda, da se i njima prijeti još jednom prilikom za obratnje i zmjenje na svojim pravovernim praočima, kako to navješta p. rok Mahalija u završnim riječima svoje prorocke knjige.

POSTOJANA VJERA
U PROVIDNOST

Sveti Ivan Vlannje, župnik arški (iz Arsa), kad god je molio, znao je, da će biti uslišan, jer je bio uvjeren, da je glavno neograničeno pouzdanje u usluzi i ustrajstvu na postojanoj vjeri u Providnost. Ovo sve toliko nedostata, je ljudima, pa vrlo često i onima, koji misle, da mole, kako treba.

IZ KRSCANSKOG NAUKA

6. Veliko pilanje

Duboko tamo unutra u pustišju, blizu brda Horeb, Mojsije pao, ovce madjanskoga svećenika Jetra. Nakon opad podno brda, jedan grm u planetu. Grm je gorio sve više i više, ali nije izgarao. Mojsije pohrla da istraži čudo. Tada mu jedan tajanstveni glas dočekao: »Izuz obuću s nogu, jer je zemlja, na kojoj stoji sveta stva.« Stupimo danas na svetu zemlju: u ašim razmatranjima nastojimo da danas približimo Mojsiju: sto je, sto se danas pitanje: Šta je Bog?

Naravno, da li ima Bog, nije teško odgovoriti. O njemu nam prati stvorenjie do naših nogu i svod nad našim glavama: o njemu nam javlja glas u našoj trini, koj mu objavljuje njegovu volju; pa i on nam se objavlja. Ali je neposredivo teža pitanje: Šta je Bog? — Najmanji odgovor leži u imenu, kojim je Bog samoga sebe nazvao na boku Horeba: »Ja sam on, koji je na svetu Horeb.« Ja sam on, koji je na Patmo tako duboko prodrio u vjeđne tajne, hne-mi zovemo vrijeme, kao i ono, što mi zovemo prostor, njema je vječno prisutno. Uloži, o skoro poludinski polet u vistinu, all ne čemo shvatiti Božju Bit: to je dano nijednom stvorenom bitu; tek je dobiti jasnu sliku o tebi, mozgao on po mjesecima ili bri danjem svijetu. Covjek je, to znamo, izdvojen u vjeđnu mudrosti i ljubavlju prema bližnjima: mnogi su izlijeli i u pogled vječne lj...«

Pa makar mi ne možemo shvatiti ni opisati najdublju i potpunu Božju bit, ipak znamo o Bogu folik togu, da nam to u dušu uljeva strahopodstajanje i ljudstvo. Katedikat kaže o Bogu: da je on duh. Time on ponavlja Isusovu riječ, koju reče Samaritanac na zelenu Jakovljevu: »Bog je duh« (IV. 42.). Tako mi znamo također da Bog nema tijela, da ima razum i slobodnu volju — da-kako razum, koji neznačjeno nadilazi svaki ljudski razum; zatim on ima volju, koja ne samo da ne zna za kalvu zapreku, već volju, za koju je jedan voljni čin ujedno i izvrseno djelo.

Zelimo li mi ljudi dokuđeti nešto o biti Božjoj, promotrićemo jedno drugo od njegovih stvora: no neštimemo pri tome zahovati, da mi možemo samo uhtvati pojedine zrake ovisno vjeđnoga surca. Sveti je Grgur izrekao jednu ljuđiju misao: »Mi o Bogu govorimo nadužnjene onda, kada razmatrajući njegovu veličinu, zanimljivo onda, kada uđu u učilištu.« Kao što su mudraci a Istok-pala na koljenu, te se poklonili učilišnjem sonu Božjem, tako padimo i mi nitičke, puni strahopodstajanja i poklona pred prijevođe vjeđnoga Boga i svojim stepinom s glasom stopinje s glasom hvale nebeskih zborova.

PRVU GRAMATIKU nekih nigerijskih dijalekata izasao je nedavno irski nizozemac p. Sorlingen. Ovi su crnacki dijalekti tali da nedavno neprestupaju evropskim hrvatskim.

10.000 LJUDI ODJEDNOM TRAJI

KRŠTENJE

U jednoj pokrajinici u Kongu, koja broji 50.000 stanovnika, 10.000 ljudi je godišnje skupom molbu za primetak u Katoličku Crkvu, pozivajući misionare, da odmah dođu k njima.

BOZANSKA TRAGEDIJA

Frančuski su katolički pripremili nov film o Kristovoj muci pod gornjim naslovom. Film će se početi prikazati početkom karbona.

U SJEDINJENIM DRŽAVAMA američki katolički udržavali su u minuloj godini 1.049 miliona, kroz ove bolnice prođe preko 6 milijuna bolesnika i potrebnih lečišča njege.

IZ PRIRODNIH NAUKA

JADI I RADOSTI STAROG
GREBENA

Neki je greben u gorama postao tuzan. Gijupot! Obični vapnenac i tužan! Tako stol!

A ipak samo stoga, jer je bio gol i pušti, nije imao krasnog zelenog aga od trave i drveća, kao njezini drugovi preko u brda.

A nije mu paš napamet, da je sam krv, jer nije skupio ne kačiju zemlje. Mislio je valjda, da će bolje samo od zraka živjeti. Luda!

Sad je obišao glavu, ali samo unutri, u sebi. Pređi svijetom je ostanao ukećen i ponosan.

Jednog dana doleće iz ravne neka fina, sjajna zrnca i ostani na pećini vlažnoj od magle.

„Prosti, probiv jet, što se skita nakoč, reče u sebi greben. „Za to sam vam d bare. Sve je naime bilo prema njuem biez obzira: vištar kša sunce i sve... no da, nije bio osvojio skupocene grade — vali čekajte samo, čim me sunce osnu, strmoglavit će se s vjetrom. Znam, kako to ide.

Imao je pravo kao uvijek. Ali ovaj puta ne sasvim. Nekoliko zrnaca ostalo je čvrsto na pećini i nije se micalo ni na vjetru.

„Cudni svatje, pomisli greben. „Pa ti su dobili noge na sve strane, nijima su se pripinili uza tako. Nevjerovalno!“

A ipak je bilo tako. Da je točnije pogledao, bio bi vidio još kekeštja. Svako zrnce bilo je Čavko klukpo finih jasnih oljivica, izraslo na sve strane, a u sredini klučva dući Čavto mnogo malih, okruglih i zelenih alga, sve skupa sitno kao pršak. Ela je to neka vrstica lisica.

To bi greben u svojoj podmajklovi dobi već morao znati, da se Škapevi sa stojaju uviči od dívica i ala, te da vido viero zajedničko kruštvost: glijevice se brine za vodu i ruhe, a zelene alce svojim klorofolom iz sunca i zraka pripravljaju organsku hrani, i tako se slijivo probijaju kroz život.

Toga star greben nije znao, bio je slab biolog, ali je morao brzo okusiti na svojoj koži jer, glijevice su ga izjedale.

„Glijive, koje grzu nećelinak rukova što nije još bilo na svjetlosti.“

Pa ipak konci tih glijevica imali su neki čudni sok, koji je rastvarao vapnenac. Od toga i od nebeske rose Živjele su oneone, tu je bilo rezova, žibljiva, rima i pukotina na glatkot stijeni. I zelene ale pomogle su hrabro u svojoj organskoj kuhinji, i rasle su množile se. I tako postale naskoro od zrnca hrana, kao dlan velik, lijep, žuto-zeleni lisac.

Druga su zrnca věmila isto tako, nova su dolečila. Naskoro je pusta hridina bila izvezena sarenom lindinom od lisaca.

„Vidi, vidi. Tko bi to bio mislio, pomisli greben u sebi, sponosan. Ali sasvim odgovor nije mu bilo ipak.

„Slegledam kao da imam gubu, i moja lijena glatka površina se je isčupala, jednostavno uništena. Sve puno rupa i praha. A prah zadražava kruš, voda grze na meni dalje. Tako je brundao nezahvalnik u sebi. Ništa slatio, da je to noćetak da bive crnogorice žume.“ Učaši su dosli i nestali. Stijena je postala krška i meka. U prasni runami i zarezima, koje su nebrojeno olijvice kroz desetljeća iskorakle, na plitkim liknjama narade su skoro krpe malovina i prevelike površini stijene baršunastim zelenim lastičićima.

A te su svake godine dodale novu mlinicu, i tako se bilo mnogožilo.

Ali kako se istom zabezeljku stari greben, kad su došli u pohode „vise“ glijevice! Da su došle prije, jadno bi od elada završili! Al! Sad je nastalo živo. Cvali su u već jaglac, klinčići trave i glavice.

Prvišto je tek nekoliko stoljeća, a već je bio grmlja i mladih stabala.

I onda je došlo vrijeme kad je šum zašumjela.

Greben nije ni znao pravo, kako mu se to dogodilo. Vrtjelo mu se u glavi od divote. Kako je sve to došlo?

Mala bjeća, bez kakovih zahtjeva, su počela, u tivdom malenkosnom poslu pripravila su tlo, a umirući još sa svojim tjelesima osigurala život naslednjima.

Jz katoličkog svijeta

Proslava sv. Vojtjeha u Českoj

Prošle godine su Česi na posebno svećanu način proslavili svoga narodnog sveca sv. Vojtjeha, čije se moći čuvaju u katedrali sv. Vida u Pragu. Na sam blagdan svoga sveca upričane su velike svećanosti u Pragu, dok je svećenstvo sudjelovalo veliko mnuštu svijeta, a posebno djece. U svećenstvu, a posebno djece, u Brnu sudjelovalo su crkveni, državni i građanski dostojanstvenici i vojska. Cijelo putovanje moćiju sv. Vojtjeha bilo je smjerna manifestacija katoličkog života češkog naroda.

Motivte za mir i zbljenje naroda

Francuski nadbiskup Theas, koji je za vrijeme rata bio od Nijemaca interniran, ustavio je još u vrijeme rata društvo „Kristov mir“. U tom društvu je Škape idući mira i zbljenja medju narodima, a osim toga je društvo organizovalo molitve za mir. Poslije rata nadbiskup Theas je prošao u svu organizaciju i na druge narode Europe.

PRENOS SV. MISE RADIOM
ZA GLEDANJE (TELEVIZIJOM)

U prometu se već nalaze takvi radio aparati, koji ne prenose samo glas, nego i slike, kao u filmu. Pomoći ovakvog aparata mi ne čemu samo slušati mnoga, koji govoru na mikrofonu u ratu pošta; već čerco za moći i gledati. Krajeni prošle godine su prvi put u povijesti prenosili na ovaj način preko radija obred sv. Mise. Liudi su kod kuće, na svome radiju mogli ne samo slušati pjevanje sv. Mise, nego i gledati mreže obreda. Ovakvim načinom „lužili“ su Mise vjerući ne mogu udovoljiti svojim prednje dužnosti sv. Mise. Iler ova dužnost, kako znamo, zahtijeva osobno prisustvovanje Kristovoj beskrovnoj žrtvi u Crkvi.

KATOLICKI KNJIZEVNICI ZA MIR

U ednom govoru prve njezine što je bilo buknuo drugi svjetski rat. Papa Pijo XII. je rekao: „Mirom se ne može ništa izgubiti, ratom se može izbiti sve.“ Francuski i talijanski katolički knjizevnici pod ovim naslovom su izdali nju knjigu, u kojima pozivaju vjerence, neka svá rade u svome dijeluokrugu za mir među narodima, osobito nešku Škape i krišćanskog ljubav i dobrotu, jer bi mogla svrati ratu potpunu katastrofu za sve narode.

KATOLICKA POZRTVOVOST

1947. je je održavalo u Rimu kongres katoličke ženske mladeži Evrope svjetske. Kongres je prisutstvovao više od tisuću izaslanica, koje su predstavljale 40.000 naroda. Na ovaj kontres je došla i izaslanica Meksika, koja je predstavila svoju narodu, osobito nešku Škape, krišćanskog ljubav i dobrotu, da bi mogla učidovljati ovome kongresu.

NARODNI ODBOR ZA VJERONAUZ

Francuski katolici uvidjali su vnučnost pravilnog i redovitog poučavanja vjerounguka i to ne samo poučavanja mladića već i ostalih slojeva vjerounguka. Radi toga je u Parizu osnovan Narodni odbor za vjeronauz, kojemu predsjedaju kardinal de Juleville. Sva pitanja vjerske pouke i nastave, kako u obitelji, tako u crkvi i skoli rješava ovaj odbor, koji uz to daje i potrebna uputstva, pripomoći i sredstva.

REKORD

Biskupija Strasbourg u Francuskoj sigurno je postigla rekord u broju biskupova, koji potrebuje iz ove biskupije. Sada i djeluje, bilo u samom Francuskoj, bilo u misijama 19 biskupa, dva

Postepeno dolazili su novi narataši, na pljesni pred, tvoreći svojom smrću zemlju, spremali su tlo za više stupnjeve života. I tako je došlo do sume.

Greben je slavio slavlje, I u proljetru svom uresu ponosno je gledao preko u visokim dolomitima. A tamo skoči jedan od njih, tih dolomita, i reče „Brzel! Milad si t s tim tisucama godina. Ja sam vidio malo drukčiju vremena. Tvoje projekte vidio sam i ja kojih deset puta.“

„Nekad sam bio morsko dno, I mili-

moci preko kroz gradove i selu Češku i Moravsku. Četiri mjeseca su moći sv. Vojtjeha putovale kroz Češku i svuda su bile dočekivane od ogromnih masa čeških vjernika. Osobito je svećan doček bio upriličen u Brnu, glavnom gradu Moravskom. Osim velikog broja vjernika, koji dočekao u Brnu sudjelovalo su crkveni, državni i građanski dostojanstvenici i vojska. Cijelo putovanje moćiju sv. Vojtjeha bilo je smjerna manifestacija katoličkog života češkog naroda.

Znasljani ovog društva iz raznih europskih naroda sastali su se u Lurdiju i tu im je nadbiskup Theas održao govor, u kojem je među ostalim rekao: „Moramo prikazati Blaženog Djevice svoje molitve, svoje žrtve kao i tvrdi odluku, da ćemo raditi na tome, da mi poštedi kod svih naroda na svijetu.“

opata i pet apostolskih prefekta, koji su svu rođeni na području Strašburške biskupije.

NOBLOVA NAGRADA DOBLJELJE-NA KATOLICKOJ KNJIZEVNICI

Medunarodna nagrada iz Nobelova fonda za najbolje knjizne djelo u 1947. godini podijeljena je norveškoj katoličkoj knjizevnicu Mariju Brecker, za knjigu pod naslovom „Maika Matja“. Spisateljica ovoj knjizi opisuje svagdani život Sv. Obitelj i.

OBRAĆENJE PROFESORA POVIJESTI

Profesor povijest, Židov, Atal Salvator, koji živi u Rimu, obratio se je i stupio u Katoličku crkvu. Kristo ga je vrhovni poglavatar franjevačkog reda.

KARDINAL HLOND, nadbiskup varšavski, primljen je polovicom srećna u dulju audienciju kod Sv. Oca Pape. Novine ovljavaju da se je vode pregovori između Sv. Stolice i Poljske vlade.

U STRASBURGU

je preminuo i 14. siječnja pokoj poznati profesor teologije E. Amaz. Kroz dugi naz Salvo uređavao je „Dictionnaire de Théologie Catholique“ i „Histoire de l’Eglise“ (Rječnik katoličkog bogoslovlja i Povijest Crkve).

BENEDIKTINSKA OPATIJA »SV. MATIJA«

U Tisuću proslavila je 800 godišnjicu posvećenja istomene crkve u kojoj se čuvaju moći sv. apostola Matje (od 1927. na novom oltaru, i koja je jedini apostolski grob u Njemačkoj). Počevanje crkve obavio je 13. siječnja 1148. san papa Eugenije III., u prisutnosti mnogih visokih crkvenih dostojanstvenika iz cijelog svijeta.

U KÖLNU

ce se 15. kolovoza 1948. svđano 700 godišnjica stolne crkve, koja je naizmjenice zbiratelj (graditelj) i spomenik visoke gotike u Njemačkoj. S gradnjom se počelo 1248. Prödele potječe od 14. stoljeća. Gradnja je bila potpuno dovršena tek 1842.-1880. Crkva je u prošlosti ratu teško stradaala od zračnih napada.

O KONTARDU FERRINI

— u profesoru rimskog prava, koji je nedavno proglašen blaženim i o kojem smo već pisali u našem listu, može se dobiti životopis na hrvatskom jeziku. Izasao je 1918.—19. u Zagrebu, a napisala su ga profesori dr. Spidetić i dr. Živković. Cijena Dinara 20.— sve ovom knjige mogu se dobiti u „Cirilo-Metod“ kod knjižara u Zagrebu, Kaptol broj 29.

juni metričkih centi vode pritisak su. Čudni stanovnici mora sa žarkom očima igrali su oko mene.

„Bio sam obalni greben, korališna blia je ovejedana moja glava.“

„Sada sam gorski vrh. Danas sav zaleden sutra zelen od sumu. Tisućjeća prolaze, I sve se mijenja, Iza životu slijedi mrt. A iz mrtvi život.“

„I ja sam doživio takovo proljeće, kakovo je na tebi. I deser putal. Ono dolazi i odlaži, I gorska glavica može opet postati dohodnik.“

„Svi smo mi tu naokolo mlađi, djeca — dječki. Jednoga. Vječnoga Oca.“

ŠTO JE KATOLICKA CRKVA?

Na ovo pitanje stoji u jednom kategorizmu ovaj odgovor: Bog je njezin Otkupitelj, a Bog Duh Sveti njezin Posvećeni. Precis je Djevica Marija njezina kraljica, andeli su joj zaštitnici. Patrijarši su njezino stablo, proroci — proročište, apostoli — širi ekli, sveć — zagovornici, Rimski je Papa njezina glava, kardinali — savjetnici; biskupi su njezini pastori, svećenici — grlo; mučenici su joj svjedoci — potpisnici; redovnici — potporu, svete đevice njezina su urednice, a vjerući su njezina dječaci.

Sveti je krest njezina koljivka, Sv. Petarova — njezina snaga, Presveti Đuh njezina hrana, sakramenti i pokori i s. pomazanja su joj redovska za spasavanje; sveti red — sudečka nadležnost, a ženidba — njezin rašadnik.

Deset Božjih zapovijedi, to su joj zidovi, a njezina — crkvene zapovijedi — to su joj bedemi.

Tijelo Isusovo je blago; ne-pogrešivost — njezina oznaka; jedinstvo joj je sreća, općenost — ogledalo.

Sveti Pismo njezino je dozato, usmena predaja njezina je čvrstoća. Biskupi su joj dojstvo; istina je njezino pravdo; blagos — njezin duh; revnost — njezino je vrelo. Molitva — njezina je obrambeni štit, a strpljivost je njezina pobeda.

Vjera — su joj vrata, ufanje — put, a ljubav — prebraćenje. Milost Njega Gospoda — njezino je žrtva, pomirujuća zahvalnica i slavna žrtva. Žemlja je njezina prestonje, crkvice, pravilnost joj je slijep, mudrost je njezino oko, a gnečnici njezina žalost.

Presveti je Trojstvo najviši predmet njezina klanjanja, na Golgoći ubijen Bog Cvetje, njezina je žrtva, pomirujuća zahvalnica i slavna žrtva.

Zemlja je njezina prestonje, kralj je njezino vlastilo, a nebo ka slava — njezin je

izus. Isus je Krist njezin kraljevski zarucnik, njegova pismatnost — njezino o ushićenje Konac svijeta, dan je njezina kruna dnu, kraljica Božja je na zemlji. Poli su njezini čistišteli. Triumf je njezina u vječnoj nebeskoj slavi, u vječnom gledanju Boga ...

KAKO SE PONAŠAM U CRKVI?

1) Kod Skoprijonice se prekrizim blagoslvoljenom vodom i izgovaram riječi sv. Kriza i nikad ne učim samo međučinu kretaju rukama.

2) Pokleknući na mjesu, gdje će onda stati, ili sjedi u kluci. Kad je izložen Presveti Olatarski Salvernat, onda se kleknuti na obadva kolena.

3) U crkvi nikada ne pozem, zaboravim na sve i nađem sve. Bez veoma važnog razloga nit ne šapcem s rukama.

4) Kada kod molitve crkvi skrštene bilo počvo složene.

5) Ni stramim se kledati barem od podizanja do sv. Prćest.

6) Kad ne pijem, onda molim.

+ ADOLF JONKE, ZUPNIK U BAROLIČKOM LESKOVCU

Dne 22. studenog 1948. umro je iz dugodostigni i strpljivo srušeno bolesni Adolf Jonke, župnik u Baroličkom Leskovcu kod Karlovcu. Rođe se 17. listopada 1878. u Karlovcu. Tu je podzavo gimnaziju. G. 1895. stupio je u zagrebko bogoslovski seminarije i bio je zaređen za svećenicu g. 1899. Kapeljan je u Sunji, Zagorskim Selima, Draganicu, Subopolju, Stupniku, Lipniku, Glogovnici, Križevcima i Velemerima. G. 1908. postao je župnikom u Baroličkom Leskovcu i tu je ostao vjećan svojoj službi sve do svoje smrti 22. siječnja 1948. Saniranjem je dne 24. siječnja 1948. groblju u Leskovcu, među svojim vjernicima. Bog bio plaća za njegov augododžni rad i mukotrpjan život!

O BISKUPU LANGU imadeno više knjiga i životopis. Najveći je onaj iz 1925. goda koji je napisao dr. Stjepan Marušić. To je bio kortonarski knjiga s mnogo priloženih slika. Cijena je 30 dinara. — Manje je izdanje o. Barbare Josipa, sa slikom na omotu. Ocjena je 10 dinara. — Končano se može dobiti još i malo izdanje životopisa iz 1934. godine, što ga je napisala Herma Kürschner, a cijena mu je 5 dinara.